

Arrest

nr. 73 640 van 20 januari 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 20 april 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 5 april 2011 van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 juni 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 juni 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. LIEKENDAEL, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 25 mei 2009 dient verzoeker een asielaanvraag in. Aangezien verzoeker geen gevolg gaf aan de oproeping voor verhoor werd hij geacht afstand te hebben gedaan van zijn asielaanvraag.

Op 13 april 2010 dient verzoeker opnieuw een asielaanvraag in. Op 20 augustus 2010 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingen- en de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing dient verzoeker beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die bij arrest nr. 53 076 van 14 december 2010 de vluchtelingen- en subsidiaire bescherming opnieuw weigert toe te kennen.

Op 11 januari 2011 dient verzoeker een derde asielaanvraag in.

Op 5 april 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid houdende de weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag, aan verzoeker ter kennis gebracht op dezelfde dag. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat

de persoon die verklaart te heten A.A. A.

geboren te (...)

en van nationaliteit te zijn : Syrië(Syrisch-Arabische Rep.)

die een asielaanvraag heeft ingediend op 11/01/2011 (2)

Overwegende dat de betrokkene op 25 mei 2009 een eerste asielaanvraag indiende en er voor hem een afstand werd genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken op 14 juli 2009 aangezien de betrokkene niet opdaagde om zijn motieven uiteen te zetten. Overwegende dat de betrokkene op 13 april 2010 een tweede asielaanvraag indiende en zijn dossier op 21 april 2010 werd overgemaakt aan het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Overwegende dat het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 23 augustus 2010 een beslissing nam tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 14 december 2010 een arrest velde tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming.

Overwegende dat de betrokkene op 11 januari 2011 een derde asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat hij niet terugkeerde naar zijn land van herkomst. Overwegende dat de betrokkene verklaart dat hij niets heeft om voor te leggen, dat zijn problemen niet veranderd zijn waarbij opgemerkt moet worden dat deze motieven terugslaan op de reden die de betrokkene gehad zou hebben om zijn land van herkomst te verlaten, dat deze motieven reeds behandeld werden door de Belgische asielinstanties, dat het louter herhalen dat zijn problemen veranderd zijn de conclusies van de Belgische asielinstanties niet weerlegt. Overwegende dat de betrokkene geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de Koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemd het bevel gegeven het grondgebied te verlaten.”

Op 5 april 2011 wordt aan verzoeker tevens een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde ter kennis gebracht. Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“artikel 7, eerste lid, 1°: verblijf in het Rijk zonder houder te zijn van de vereiste documenten; de betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort van Syrië voorzien van een geldig visum.

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, (...):

Kan met eigen middelen niet wettelijk vertrekken.

Met toepassing van artikel 7, derde lid, van dezelfde wet, dient de betrokkene opgesloten te worden, aangezien zijn (haar) terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden:

Gezien de betrokkene op het moment van deze beslissing enkel in het bezit is van een kopie van twee pagina's van een paspoort om zijn identiteit en nationaliteit aan te tonen, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingen op te sluiten ten einde een doorlaatbewijs van zijn nationale autoriteiten te bekomen.”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1 Verweerder werpt een exceptie van onbevoegdheid van de Raad op in zoverre het beroep gericht is tegen de beslissing tot vrijheidsberoving. Ingevolge artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de Vreemdelingenwet) is een beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats enkel aanvechtbaar bij de Raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen.

Ter terechtzitting merkt de raadsman van verzoeker op dat verzoeker sinds 7 juni 2011 niet langer wordt vastgehouden.

2.2 *In fine* van het verzoekschrift vraagt verzoeker dat de beslissingen “*minstens te worden hervormd en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker dient te worden toegekend*”. Er dient te worden opgemerkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) overeenkomstig artikel 39/2, §2 van de Vreemdelingenwet uitspraak doet, bij wijze van arresten, als annulatierechter. De Raad is derhalve niet bevoegd om verzoeker een vluchtelingenstatuut toe te kennen of subsidiaire bescherming te verlenen. Ambtshalve wordt vastgesteld dat, in de mate dat het beroep dit tot voorwerp heeft, het niet ontvankelijk is.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 Verzoeker voert de schending aan van artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève, van de artikelen 48/2 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het algemeen principe van goed bestuur.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“Verzoeker herhaalt zijn relaas zoals eerder uiteengezet in de procedure en wenst dat deze als integraal hernomen wordt beschouwd.

Verzoeker heeft uiting gegeven van zijn vrees tot vervolging, en overeenkomstig het standpunt van de Europese Unie 96/196/JAI van 4 maart 1996 dient te worden rekening gehouden met de beoordeling van de vluchtelingenstatus, het feit dat de ondergane feiten ernstig zijn, een schending uitmaken van de mensenrechten. Er wordt eveneens gespecificeerd dat het niet noodzakelijk is om staalharde bewijzen te hebben van de verklaringen van verzoeker, men dient aan verzoeker het voordeel van de twijfel toe te kennen, tenzij goede redenen zich hiertegen verzetten.

Verwerende partij schendt de motiveringsplicht in die zin dat zij zich ertoe beperkt om te zeggen dat er geen nieuwe elementen worden ingeroepen door verzoeker bij zijn nieuwe asielaanvraag. Dat verwerende partij er zich toe beperkt om te zeggen dat de nieuwe aanvraag niet in overweging wordt genomen.

Dat verwerende partij echter niet onderzoekt of - gelet op de huidige politieke situatie in Syrië - verzoeker aanspraak kan maken op de subsidiaire beschermingsstatus.

Dat verwerende partij hierdoor de motiveringsplicht dewelke haar toekomt schendt.

Dat de subsidiaire beschermingsstatus immers kan worden toegekend aan verzoeker. Dat hij zich immers bevindt in een land andere dan zijn land van herkomst en er niet kan terugkeren gelet op het feit dat in Syrië een gewapend intern en/ of internationaal conflict heerst waardoor de mensenrechten op grote schaal worden geschonden.

Verweerder heeft dus niet de subsidiaire beschermingsstatus onderzocht (artikelen 48/2 en 48/4 van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980) en komt dus niet tegemoet aan haar motiveringsverplichting.

Het niet toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus en de niet hervorming van de bestreden beslissingen, zou ertoe leiden dat verzoeker blootgesteld zou worden aan de schending van de mensenrechten. Het is immers internationaal erkend dat de politieke situatie zoals die bestaat op de dag vandaag in Syrië de schending van de mensenrechten in de hand werkt en dat er onvoldoende garanties voorhanden zijn om te mogen uitgaan van het feit dat ingeval verzoeker terugkeert naar Syrië deze niet het slachtoffer zou worden van een schending van de mensenrechten.

De middelen zijn dus gegrond en de beslissingen dienen te worden vernietigd, minstens te worden hervormd en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker dient te worden toegekend.”

3.2 Artikel 1A(2) van de Vluchtelingenconventie, zoals het werd opgenomen in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet heeft geen uitstaans met de bestreden beslissing die werd genomen op grond van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker kan de schending van artikel 1A (2) van de Vluchtelingenconventie niet dienstig inroepen zodat de aangevoerde bepalingen niet dienstig kunnen worden aangevoerd. Dezelfde opmerking geldt voor de aangevoerde schending van artikel 48/2 van de Vreemdelingenwet die bepaalt dat als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming, kan worden erkend, de vreemdeling die voldoet aan de in artikel 48/3 of artikel 48/4 bedoelde voorwaarden.

Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep

worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel die door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden en de wijze waarop deze rechtsregel wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972 en RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618). Waar verzoeker de schending aanvoert van "*het algemeen principe van goed bestuur*" geeft hij niet op voldoende duidelijke wijze te kennen welke rechtsregel of welk rechtsbeginsel door de bestreden beslissing is geschonden en in welk opzicht die regel of dat beginsel is geschonden. Dit onderdeel van het middel is niet ontvankelijk.

De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164 171; RvS 27 juni 2007, nr. 172 821).

De bestreden beslissingen moeten duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan tot de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag en de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten wordt besloten.

In de motivering van de eerste bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat verzoeker bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980. Verzoeker verklaarde naar aanleiding van zijn derde asielaanvraag "*dat hij niets heeft om voor te leggen, dat zijn problemen niet veranderd zijn*". Verweerder motiveert in de beslissing dat deze motieven terugslaan op de reden die de betrokkene gehad zou hebben om zijn land van herkomst te verlaten. Deze motieven zijn reeds behandeld door de Belgische asielinstanties. Het louter herhalen dat zijn problemen niet veranderd zijn, weerlegt de conclusies van de Belgische asielinstanties niet.

In de motivering van de tweede bestreden beslissing wordt eveneens verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 7 van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat verzoeker niet in het bezit is van een geldig paspoort van Syrië voorzien van een geldig visum.

Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoeker niet duidelijk maakt op welk punt deze motiveringen hem niet in staat stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Verzoeker betoogt dat verweerder -gelet op de huidige politieke situatie in Syrië- niet heeft onderzocht of hij geen aanspraak kan maken op de subsidiaire bescherming. Het is internationaal erkend dat de politieke situatie zoals die bestaat op de dag vandaag in Syrië de schending van de mensenrechten in de hand werkt.

De Raad wijst erop dat de eerste bestreden beslissing een weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13^{quater}) is en dat deze beslissing werd genomen op grond van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. In de bestreden beslissing wordt uitdrukkelijk verwezen naar het eerste lid van voornoemd artikel, dat luidt als volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

De bevoegdheid van de gemachtigde van de minister of staatssecretaris beperkt zich in het kader van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens nieuw zijn of niet. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

Indien wordt beslist dat door de vreemdeling effectief nieuwe gegevens worden aangebracht in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag inhoudelijk onderwerpen aan een onderzoek in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dit betekent dat de gemachtigde van de staatssecretaris/minister zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, aangezien hij hiervoor niet bevoegd is.

Indien wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen. Dit betekent dat deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, zal worden onderworpen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Naar aanleiding van de derde asielaanvraag verklaarde verzoeker op 25 maart 2011 op de vraag welke de nieuwe elementen zijn die hij wenst aan te brengen: ‘dat hij niets heeft om voor te leggen; er niets is veranderd aan zijn problemen en zijn leven nog steeds in gevaar is in zijn land van herkomst.’ Waar verweerder in de bestreden beslissing motiveert: *“Overwegende dat de betrokkene verklaart dat hij niets heeft om voor te leggen, dat zijn problemen niet veranderd zijn waarbij opgemerkt moet worden dat deze motieven terugslaan op de redenen die de betrokkene gehad zou hebben om zijn land van herkomst te verlaten, dat deze motieven reeds behandeld werden door de Belgische asielinstanties, dat het louter herhalen dat zijn problemen veranderd zijn de conclusies van de Belgische asielinstanties niet weerlegt.* Deze motivering stemt overeen met de stukken van het dossier en verzoeker toont niet aan dat de motivering kennelijk onredelijk is. De bestreden beslissing steunt op ter zake dienende, deugdelijke, afdoende en pertinente motieven. Verzoeker verwijst thans voor het eerst in zijn verzoekschrift naar de ‘huidige politieke situatie in Syrië’. Verzoeker kan verweerder niet verwijten geen motief te hebben gegeven met betrekking tot de ‘huidige politieke situatie’ aangezien verweerder geen kennis had van verzoekers vrees voor de ‘huidige politieke situatie’ in Syrië en hij dit in zijn verzoekschrift voor het eerst aanbrengt. Ten overvloede kan worden opgemerkt dat verzoekers vraag om subsidiaire bescherming wegens het willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in Syrië, reeds onderzocht werd in het arrest nr. 53 076 van 14 december 2010 van de Raad en werd verworpen. Waar verweerder aldus in de bestreden beslissing stelt dat hij de conclusies van de Belgische asielinstanties niet weerlegt, toont verzoeker niet aan dat het motief kennelijk onredelijk of onjuist is. De Raad herhaalt dat de gemachtigde van de staatssecretaris zich in de bestreden beslissing ook niet inhoudelijk uitsprekt over de asielaanvraag van verzoeker en het al dan niet toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus, maar dat hij zich, in het kader van zijn bevoegdheid overeenkomstig artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet, beperkt tot het nemen van de beslissing, de derde asielaanvraag van 11 januari 2011 niet in aanmerking te nemen, nu verzoeker geen nieuwe elementen in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet heeft voorgelegd.

De motivering die verzoeker toelaat kennis te nemen van de motieven in feite en in rechte die de bestreden beslissingen onderbouwen, is pertinent en draagkrachtig. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Het middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig januari tweeduizend en twaalf door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN